

Були у другому взводі завзяті хлопці-орли —
Тоомас Иунпуу і Максут Сегізбай-ули.
На правому фланзі — Тоомас, довгий, баскетболіст.
А Максут — той на лівім фланзі, бо вдвічі менший на зріст.
А так — все у них по нормі, усе, що потрібно, є, —
Лиш Тоомасу більшу пайку Петров-кашовар видає...

Тоомас Иунпуу і Максут Сегізбай-ули
До нас, у тайгу бурейську, іще торік прибули.
І, звісно ж, не як туристи, а просто сказати б вам:
Прислали їхній підрозділ отут будувати БАМ.
І Максут, що лівофланговий, і Тоомас-баскетболіст
Од січня і майже до травня над річкою ззодили міст.

Місток не такий і маленький — десь метрів буде з шістсот,
З тайгових модрин змайстрований, змоцьований з добрих колод.
І йдуть по ньому машини у дощ та весінній туман
Од Ургала і до Алонки і аж на Воспорухан.
Добрячий місток відтесали, за морем сказали б: о'кей!
Колись тут буде залізний, а зараз хай служить і цей.

Ну, досить... Це все — деталі... А розповідь — не про це.
А про те, як червневі зливи ударили БАМу в лице,
А про те, як темної ночі сказала Буря,
А про те, як на міст посунула розбурхана течія...
І про те, як на довгій стрічці — отій, що метрів з шістсот,
Піднятий по тривозі, залишився другий взвод.

Ось — ніч. А за ніччю — ранок. І побачили хлопці тоді,
Що сопки аж до Ургала по пояс стоять у воді,
Що відрізані вже Алонка, і Чабигда, й Воспорухан,
Що просто під кирзяками гойдається океан! —
І кидає хвилю в обличчя, аж вилаявся Максут:
«Шалтай-болтай, що за хвиля?!
Плюється, немов верблюд!»

Гей, вода летить, наче поїзд, а корчі аж таранять міст,
І стотонний настил трясеться, немов осиковий лист.
І вже від води до настилу — півметра... А хвиля пре,
І втома, як світ, велика за барки хлопців бере.
І на хвилях зростає гребля з дерев, корчів та колод...
І стоїть, мов на вібростенді, на мосту невиспаний взвод.

Вже взводний охрип від команди пропихати баграми все,
Що хвиля оскаженіла на своєму хребті несе.
Бо як не пропхаєш — то кришка, застрягне за дрюком дрюк,
І устане залом, як гребля, і мостові тоді каюк,
Все знесе тоді к бісовій мамі розбурханих хвиль таран —
І будуть п'ять місяців кукати і Алонка, й Воспорухан.

Так день проминув, як вічність,
так упала й ніч на тайгу,
Вже втома на плечі хлопцям навалила усю вагу.
Та, мокрі, немов мочалки, з водою битву вели
І Тоомас Иунпуу, і Максут Сегізбай-ули...
І ось уранці до взводу на тряский підтоплений міст,
Гуркочучи, як в лихоманці, присів вертоліт Мі-6.

Прийшов наказ генерала:
«Ті, що можуть, нехай стоять!
А втомлених та пораниених негайно евакуювать!»
«Скоріше, скоріше, хлопчики!» — взводного квапить пілот.
Гойдається міст, мов маятник, на мосту гойдається взвод.
І взводний дає команду:
«Ти, Тоомасе, й ти, Максут,
Ану в вертоліт негайно! А ми ще постоїмо тут!»

І Тоомас тяжко образився: «Командире, не можна ж так!
Я другорозрядник по спорту, а не якийсь там слабак!
Крім того, російську мову я кепсько у школі вчив,
Тож вашого розпорядження зовсім не зрозумів!»
А Максут розізлився ще дужче:

«Що він каже, шалтай-болтай?
Я ще гірше у школі вчився, я по-руськи не понімай!»

І сказав тоді втомлений взводний:
«Иунпуу, ти — симулянт!»
А Тоомас: «Не розумію, товаришу лейтенант!»
І взводний сказав Максutowi: «Я знаю: ти розгільдяй!»
А Максут розводить руками і каже: «Не понімай!»
І взводний сказав: «Лишайтесь!» І тут же казах і ест
Відкозиряли по формі і дружно крикнули: «Єсть!»

Ну, це вже усе — деталі... А розповідь наша — от:
Три дні і три чорні ночі стояв над водою взвод.
Три дні і три чорні ночі, мов струни, дошки гули,
Три доби із повинню билися:
Максут Сегізбай-ули,
Яценко, Петров, і Наку, і Тоомас-баскетболіст, —
І витримував, і не зрушив дерев'яний солдатський міст.

...А потім — ущухла повінь. Команда «Відбій!». І взвод
На притихлім містку улігся — поспати хвилин з шістсот.
І Тоомасу Иунпуу привиділися уві сні
Лаума-однокласниця та яблунька вдалині.
А на плечі у нього вві сні бурмотів Максут:
«Шалтай-болтай, що за хвиля?! Плюється, немов верблюд!»

1977—1978

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.